अभ्यधामिदमद्धा त्वं न स देवो जगद्गुरुः ॥२७५॥
महान्तो ह्यर्थिताः स्वल्पं फलन्त्यल्पेतरत् स्वयं ।
उदान्यया वदान्योऽदाद्दुग्धाब्धिं स पयोर्थिने ॥२७६॥
अस्य वैकल्पकैबल्यालाभनिश्चलचेतसः ।
नो वेत्स्यभिज्ञनस्याभिभूतिं मर्मव्यथावहां ॥२७७॥
जगत्परिवृढः प्रौढप्रीतिस्तं स फलार्थिनं ।
कृत्वा प्रादुष्कृतवपुस्ततो भूयोऽप्यभाषत ॥२७८॥
स जनो राज्यसौख्येषु सांयुज्यावाप्तिदूतिकां ।
मदाज्ञयाश्वपादस्ते संज्ञां काले करिष्यति ॥२७९॥
इत्युक्त्वान्तर्हिते देवे स कृतव्रतपारणः ।
अगच्छदश्वपादं तमापृच्छ्याभिमतां भुवं ॥२८०॥
ततो विदितवृत्तान्तो मातृगुप्ताभिषेणनात् ।
निषिद्ध्य सविधायातानमात्यानब्रवीद्वचः ॥२८१॥
विक्रमादित्यमुत्सिक्तमुच्छेत्तुं यतते मनः ।
मातृगुप्तं प्रति न नो रोषेण दूषितं मनः ॥२८२॥
अप्रियैरपि निष्पिष्टैः किं स्यात् क्लेशासहिष्णुभिः ।
ये तदुन्मूलने शक्ता जिगीषा तेषु शोभते ॥२८३॥
यान्यब्जान्युदयं द्विषन्ति शशिनः कोऽन्यस्ततोऽसम्मतस्तन्
निर्माथिकरीन्द्रदन्तदलनं यन्नाम कोऽयं नयः ।